

Perashat Bereshit 5783

Velas: 6:51 pm
Fin Shabat 1: 7:42 pm - R”T: 8:21 pm
Fin Shabat 2: 7:53 pm - R”T: 8:15 pm

Marcos y Lety Amiga

Maasé Bet Din

Rab Rafael Harari
חבר בה"ד אמת ומשפט

¿Se puede modificar el producto al momento de validar la garantía?

Caso: Baruj compró un armazón con micas de su graduación en una óptica distinguida en Israel y recibió en su compra garantía por seis meses por cualquier defecto de fábrica tanto en el armazón como en las micas. A los tres meses de uso se le rompieron las micas y fue a validar su garantía a la óptica, al momento de pedir las nuevas micas, Baruj decidió hacerse un examen de la vista para verificar su graduación, al ver que su graduación había cambiado, pidió las nuevas micas con su nueva graduación.

Baruj fue a recoger sus nuevos lentes y al momento de recibirlos el vendedor le cobró el valor total de las micas explicándole ya que la garantía era únicamente a cambio unas micas de la misma graduación más no por unas de nueva graduación, por lo que tendrá que pagar las micas en su totalidad. Por otro lado, Baruj reclama que las micas tienen el mismo valor en el mercado y no le cuesta nada hacerlas con su nueva graduación y sobre esto está dicho el Din de “Kofin Al Midat Sedom”, el cual nos dice que podemos obligar a al vendedor cuando no pierde nada hacer un beneficio a su cliente.

Respuesta: En primera instancia tendremos que analizar la política de garantía, sobre que realmente la óptica se responsabiliza en caso de hacer válida la garantía.

El Majané Efraim (נוקמי א') analiza el pago de un daño, si es que el Mazik (dañador) está obligado a pagar el valor del objeto dañado o de reponer el objeto, la diferencia sería en el caso que el objeto dañado tenía un valor de \$100 al momento del daño y a la hora del pago el objeto se depreció y tiene un valor de \$50, si es que el Mazik paga el valor del objeto tendrá que pagar \$100 pero si está obligado a reponer el objeto dañado, alcanzará con que pague \$50. El Jazón Ish (ב"ק ר' ג') estipuló que la obligación del Mazik es pagar el valor del objeto. Según esto se podría comparar la responsabilidad de garantía a la de un Mazik, por lo tanto la óptica está obligada a reponer el valor de las micas más no unas micas como tal, por lo tanto, si el cliente quiere con ese valor que le repongan unas micas nuevas con una graduación diferente está en su derecho exigirlo y la óptica está obligada a reponer las micas según la nueva graduación sin costo extra, a menos que haya diferencia de precio entre las dos micas, que en ese caso el cliente tendrá que pagar la diferencia.

Sin embargo, esto sería únicamente si el garante es la misma óptica, pero en el caso que el fabricante de las micas es el garante, la política de garantía cambiaría, ya que el fabricante únicamente ofrece la garantía sobre el mismo producto comprado para evitar fraudes, ya que fácilmente el comprador podrá reclamar un defecto no ocurrido y exigir un nuevo producto diferente al que compró de inicio.

Pero después del análisis, aún si la garantía la da la óptica (no por medio del fabricante) también aplica únicamente sobre un producto idéntico al comprado, por cuanto que normalmente el cliente que tiene un cambio en su graduación necesita comprar un par de micas nuevas, por lo tanto, la política de garantía aun si es por algún defecto no cubrirá la situación que el cliente quiere modificar su graduación ya que la óptica estaría perdiendo lo que normalmente sería una nueva compra y en ese tipo de situaciones no está dicho el Din de Kofin, ya que hay pérdida para el vendedor al validar tal garantía.

En **conclusión**, Baruj tiene que pagar las nuevas micas en su totalidad ya que no están cubiertas en la garantía.

Halajá Lemaasé

Pregunta: ¿Cuál es la forma correcta de leer el Shenaim Mikrá de cada Perashá?

Respuesta: Estamos empezando un nuevo ciclo de Perashiyot y una de las Mitzvot que el Shuljan Aruj menciona (או"ח רפ"ה) es completar las Perashiyot semanalmente con el Tzibur.

Esta Mitzvá consiste, en leer la Perashá completa cada semana, dos veces cada Pasuk y una vez el Targum Unkelus.

Los Poskim dieron varias opciones para leer de manera correcta el Pasuk y el Targum, las mencionaremos en orden comenzando de la forma ideal que se debe de leer.

1. Lejatejilá se lee dos veces el Pasuk y de inmediato una vez el Targum Unkelus, y así

sucesivamente cada Pasuk dos veces seguido del Targum hasta completar la Perashá (משניב שם ס"ק) ב' בשם המג"א, וכן נהג הגר"י ז"ל בשער הכוונות דף ס"ב (ע"ב), וכ"כ חו"ע שבת ח"א הל' שמוית אות ב').

2. Hay quien opina que Lejatejilá se debe leer por Perashiyot, de manera que lea cada Perashá Setumá (que está marcada con una ט) o Perashá Petujá (que está marcada con una פ) dos veces seguido de su Targum (וכן נהג הגר"א) (שלי"ה שבת ט", וכן נהג הגר"א) (שם ס"ק). El Mishná Berura (שם ס"ק) escribió que cualquiera de estas 2 maneras, según cada uno como acostumbró está correcto Lejatejilá.

3. Otra opción válida Meikar Hadin es leer toda la Perashá de la semana completa dos veces y luego todo el Targum (חו"ע שם). La idea es leerla aún de esta manera, más no dejar de hacerlo por no poder cumplirla Lejatejila.

Maasé Sheaya'

Doce por uno

"Estaba haciendo fila en la tienda del vecindario", dice Beni Cohen. "Había una niña frente a mí y pasaba los productos uno por uno. Vi productos realmente básicos, panes, productos lácteos, un cartón de huevo, algunas frutas y verduras etc. Llegó mi turno, empecé a poner mis productos en el mostrador, y entonces escuché "La tarjeta no pasa", le dijo el vendedor a la niña. "Tal vez intente de nuevo", dijo con voz débil la niña. "Ya lo intenté dos veces", dijo, "pero intentaré".

Por un momento pensé intervenir, a pesar de que mi situación financiera no es la mejor, pero estaba un poco en estado de shock, luego escuché a la niña decir: "Si puedes deja las cosas a un lado, llamaré a mi papá" - "La niña salió a llamar, vi lágrimas en sus ojos. Solo H' sabe el sufrimiento y la angustia que enfrentan en casa, llevaba solo comida básica".

El vendedor comenzó a pasar mis productos en la caja, de repente una persona que estaba esperando detrás de mí en la fila se le acercó y le dijo, rápidamente en voz baja: "Yo conozco a la familia, la tarjeta no va a pasar. Hazme un favor, paga todo con mi tarjeta en 12 pagos, cuando la niña regrese, haz como si pasas su tarjeta para que no se dé cuenta y le dirás que la tarjeta pasó. "En ese momento comencé a lagrimear, y pensé - no hay cómo los Yehudim".

La niña regresó y dijo: "Mi padre dijo que la tarjeta pasará". El vendedor tomó la tarjeta, la pasó cerca de la terminal y le dijo "excelente, muchas gracias".

"La niña inmediatamente tomó las bolsas, miró hacia los lados nuevamente y salió de la tienda, de repente sentí los sentimientos de vergüenza que experimenté durante esos momentos".

No pude evitarlo, le dije a la persona que pagó. "Jazak Ubaruj, ¿Pero por qué pediste 12 pagos por tan poca cantidad?" - "Tienes razón", me dijo, "no fue una gran compra. ¡Pero quiero cumplir este gran privilegio todos los meses! ¡No solo una vez! ¡Todos los meses me cobrarán a mi tarjeta para cumplir esta gran Mitzvá! ...

הנחש היה ערום - ומיתת הבהמות מאכילת עץ הדעת

בראשית פ"ג פ"א (א) והנחש היה ערום מכל חית השדה, פרש"י והנחש היה ערום, מה ענין זה לכאן היה לו לסמוך (פ' כא) ויעש לאדם ולאשתו כחנות עור וילבישם. אלא למדך מאיזו עילה קפץ הנחש עליהם, ראה אותם ערומים ועוסקים בתשמיש לעין כל ונתאהלו לה. ומקור הדברים הוא בסוטה (ט): וכן מצינו בנחש הקדמוני שנתן עיניו במה שאינו ראוי לו מה שביקש לא נתנו לו ומה שבידו נטלוהו ממנו אמר הקב"ה הוא אני אמרתי יהא מלך על כל בהמה וחייה ועכשיו ארוך הוא מכל הבהמה ומכל חית השדה אני אמרתי יהלך בקומה זקופה וכשיו על גחוונו ילך אני אמרתי יהא מאכלו מאכל אדם עכשיו עפר יאכל הוא אמר אהרונא את אדם ואשא את חוה עכשיו איבה אשית ביני ובין האשה ובין זרעך ובין זרעה. וקי' שהרי ע"י העצה היה ג"כ הורג את חוה ומה הרויח, דהא קודם כל רצה שחוה תאכל מהעץ הדעת ואח"כ אדם הראשון.

וישנה בעונש, והביא דאיתא בשמות רבה (כח ב) וז"ל אמר ר' תחליפא אמר הקב"ה אם נקדים לאנשים כמו שהקדמתי לאדם הראשון ואח"כ נצטיות חוה ועמדה וקלקלה ע"כ, דקדק לומר נצטיות ולא אמר צויתי לחוה לרמוז דברני כי לאדם צוה לאמר לה ע"כ. הרי לן מחל' ראשונים אם חוה נצטוה או זה היה חלק מאדם הראשון.

א"נ אפ"ל דאף דהיא לא נצטוה מ"מ מחוייבת לעשות כן ולא לאכול מאחר דהיא יודעת שזה רצון ה', וכדכתיב וישייט ר' אלחנן (קוב"ש ח"ב קונטרס דברי סופרים) בדעת הרמב"ן דאף דאין לנו מצוה מן התורה לשמוע לקול חכמים (דהא להרמב"ן לא דסור קאי על הדרשות וה"ג מדות שהתורה נדרשת בהן, ולא על הדינים והגזירות שחכמים חדשו). מ"מ מאחר שאנו יודעים שזה רצון ה' חייבים לשמוע בקולם, והכא נמי היא ידעה שזה רצון ה' ומשום זה נעששה, ויש לעיין בדבר דאפשר דרצון ה' היה רק על האדם ולא על האחרים.

וביפה תואר סוף פ"טז כתב עוד עפ"י הרמב"ן דאף אם היא לא תאכל, אלא הוא אוכל היא תמות כיון דהיא עצם מעצמיו וילע"י.

גם הבהמות מתו

(פ"ג פ"ו) ותקח מפריו ותאכל ותתן גם לאשה עמה ויאכל, ואיתא במדרש גם רבוי האכילה את הבהמה ואת העופות. וכתב הרא"ם דההכרח לומר כן דאל"כ למה נקנסה עליהם מיתה א"ו משום שגם הם אכלו, וכתב עליו היפה תואר (פרשה ט) וז"ל ולא ידעתי מה רוצה להכריח בזה דאי קאמר ליה מנ"ל למדרש הכי והוצרך לומר דאל"כ וכו' הא ליתא דודאי ברבוייא דריש ליה דמאי איכא לרבויהי אלא בעלי חיים ואין לבקש טעם אחר ע"כ.

עכ"פ מבואר דגם הבהמות וחיות אם לא היו אוכלים לא היה נגזר עליהם מיתה, ורק משום שאכלו נגזר עליהם מיתה, ושאל היפה תואר א"כ שיהא אכלו אבל לא להזוהר, ותי' דכיון דהאדם והחיה לא צריך לאזהורי להו דלא עדיפי מאדם ומאזהרת אדם ה"ל למילף.

וקי' דלכא' בהמות לאו בני עונשים נינהו דלית להו דעת, ושמא שאו שנבראו הדברים על צביונן היה דעת קצת בבע"ח כמו שנמצא דעת גדולה בנחש.

עוד י"ל דהנה מק' הראשונים הרי ה' אמר לאדם כי ביום אכלך ממנו מות תמות, ואח"כ חי קרוב לאלף שנה, ותירצו הראשונים. א- י"א דיומו של הקב"ה אלף שנה. ב- וי"א דאין כונת הקב"ה דימות באותו יום אלא נהפך לבן תמותה. ג- וי"א דהוא יום ממש כמשמעו אלא שעשה תשובה.

והקי' בקוב"ה (ביאורי אגדות ס"י ג', ז) וקי' לדעה זו, דא"כ היה לו לחיות לעולם כמו קודם החטא דהא תשובה עוקרת את החטא כאילו לא חטא מעולם, וצ"ל כמו שכתב בדרשות הר"ן (דרוש א) דאכילת העץ גרמה לו מיתה בטבע ולא בתורת עונש על העבירה, שנשתנה טבעו ע"י האכילה, והעונש לא היה רק זמן מיתתו ברוח יום, והתשובה הועילה להסיר את העונש, ולא להחזירו לטבעו הראשון.

ועפ"יז כתב לבאר עוד ראיו' הא דאיתא בב"ב (ז), ד' מתו בעטיו של נחש, בנימין בן יעקב, עמרם אבי משה, ישי אבי דוד, וכלאב בן דוד, ופרש"י בעטיו של נחש בעצתו של נחש שהשריא לחוה ולא בחטא אחר שלא חטאו, וקי' שהרי נאמר (דברים כד טז) לא יומתו אבות על בנים ובנים לא יומתו על אבותם, ומה שנא' פוקד עון אבות על בנים ועל בני בנים (שמות לד ז) הוא רק באוהזין מעשה אבותיהן בידיהן (עי' ברכות ז. וסנה' כז) וא"כ אמאי מתו בעטיו של נחש.

ולהנ"ל ניחא כי טבע הבריאה השתנה מאז החטא באופן שחיייו של אדם הם קצויים ומוגבלים. ולפ"ו אפשר לומר מה שחל מיתה על הבהמות דהן לא בגדר עונש אלא טבע שנכנס בהם מחמת האכילה.

ועפ"יז גם יש ליישב קושיא הראשונים למה נענשה חוה, והלא לא הזהיר המקום שלא לאכול מעץ הדעת כי אם לאדם, ולהנ"ל יש לומר

ויעיין בירושלמי (פ"ד מקדושין ה"א) מבואר טעם אחר במה שרצה הנחש, אמר יודע אני שאמר הקב"ה [בראשית ב יז] כי ביום אכלך ממנו מות תמות, אלא הריני הולך ומרמה בך וזן אוכלין ונענשין ואני יורש את הארץ לעצמי ע"כ, ולפ"ו ניחא ולא קשה מידי.

ובדעת הבבלי, עי' פרש"י על החומש (פ"ג פ"טו) כתב ח"ל ולא באת לדבר אל חוה תחילה אלא לפי שהנשים קלות להתפתות ויודעות לפתות את בעליהן, והיינו דכונתו היה לומר לחוה וחיה תאמר קודם לאדם שיאכל והיא תאכל אחר"כ.

ועי' ביפה תואר (פרשת כ' סימן א') ד"ה אתה בקשת, שכי' על פרש"י ודוחק שכיון שבא לפתות את חוה איך עלה על לבו שיאכל אדם תחלה שאם היה תאמן לדבריו היה תאכל תחלה, ותי' דאע"פ שהיה תאמן לדבריו מ"מ תחוש קצת מהמיתה ותנסה בבעלה, א"כ דרך הנשים שמכבדות את בעליהן ונותנים להם תחלה, וחיה גם היא נתן לאדם תחילה וימות, וכיון שנתראה חוה שימות הוא, לא תאכל היא, או הנחש היה סבור שלא ינחש הוא לאכול.

עוד כי היפ"ת דלעולם דעתו של הנחש היה שתאכל היא תחלה ואח"כ בעלה, אבל מ"מ בעודם חיים חשב להרוג את אדם וישא את חוה כל זמן שתחיה, אבל אם לא ייעצם על אכילה זו לא היה אפשר לו להרוג את האדם שלא היה מת בשום צד.

עוד י"ל וכ"כ המהרש"א חוטה שש, וכן פירש השפת"ח פ"טו, וכי"ה קודם יצירת חוה סבר שהאשה אינה חייבת בו משום שלא שמעה אותו, ומשו"ה רצה שתאכל היא תחלה ולא תמות, ואח"כ יאכל האדם וימות.

וא"ת באמת איפה הטעות של הנחש הא לכא' הציווי שלא לאכול מעץ הדעת היה לפני יצירת חוה, וכדמוכח מהפסוקים דבפ"ב פסוק יז' כתוב ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו ובפסוק יח' ויאמר ה' אלקים לא טוב היות האדם לבדו, הרי הדציווי היה לפני יצירת חוה.

הן אמת דבגמ' סנה' לח: מבואר דהציווי היה לאחרי יצירת חוה דאיתא התם אמר ר"י בר חנינא, י"ב שעות היו היום... ונודווגה לו חוה, טי' נצטוה שלא לאכול מן האילן וכו' הרי מפורש דקודם היה יצירת חוה ואח"כ הציווי שלא לאכול מן העץ הדעת, ובע"כ דאין מוקדם ומאוחר בתורה, ואף דלכא' קשה למה לומר כן, ואולי זה גופא דממה שמצינו שנענשה חוה בע"כ דגם היא נצטוה.

ועכ"פ מפשטא דקרא משמע שקודם נצטוה אדם ואח"כ נולד חוה, ותקשי' היכן נצטוה חוה לא לאכול מהעץ הדעת, וגם לפי דברי הגמ' עדיין לא מוכרח לומר דגם נצטוה חוה דאף דהציווי היה לאחר שנולדה חוה, מ"מ אפשר דהציווי היה רק על אדם, (אלא דלפ"ו שוב יהיה צריך ביאור א"כ מה ההכרח של הגמ' לשנות סדר הפסוקים).

כי הרמב"ן (פ"ג פ"ג) דהאשה בכלל אזהרת אדם, כי היתה עצם מעצמיו בעת היותה, ובכלל העונש שלו, וכי"ה המהרש"א בסוטה שם. ועל דרך זה י"ל שכן מצינו בקבלת התורה שחל על הבנים הקבלת התורה וכן האלות וקבלת הערבות האחד על חבריו מה שקבלו עליהם בערבות מואב, מפני שהם חלק מאביהם ונחשבים מהם והכל הולך בדרך השרש, אלא דיש שפרשו שם, אשר יונה פה ואשר אינה פה, היינו דכל הנשמות היו שם וקבלו עליהם זה.

מאיך האוה"ה (פ"ב פ"ט) כתב ויצו ה' על האדם לאמר, פירש האוה"ה טעם אומרו לאמר, וכיון על חוה שיצוהו לאמר המצוה לחוה אכול אתה וכו' מות אתה תמות גם היא אם תעבור ישנה באזהרת

דאכילת העץ גרמה מיתה בטבע אתי שפיר (מלבד התי' דלעיל), אלא דהמנחת אהרן כי דאין לומר כן דהא אה"נ המיתה היה בגלל שאכלה ונשתנה הטבע, אבל מה שנגזר עליה בעצב תלידי בנים בפשטות זה עונש ועל זה קי' מדוע עונש לא על נצטוה, ובע"כ צ"ל כהתי' אחרים.

ובעיקר מה שהבאנו דגם לבהמות נגרמה מיתה אחרי שאכלו מעץ הדעת, יש להעיר דמדברי התוס' בסנהדרין (נו): מבואר לא כן, דבגמ' שם יליף מקריא שאדם נאסר באבר מן החי, ובתוס' ד"ה אכל, הקשו דהא בלא"ה לא הותר בשר לאדם באכילה, ולמה הוצרך לאוסרו באבר מן החי ותרצו דלא נאסר רק להמית ולאכול, אבל מתה מאליה שריא, וע"כ נאסר באבר מן החי שאפי' נפל מאליו אסור, ולכא' מוכח מדבריהם שגם קודם האכילה מעץ הדעת היתה מצויאית של מיתה בטבע אצל בעלי חיים, ולא נתהווה מכה חטא העץ הדעת.

ובעיקר מה שחידש ר' אלחנן דאכילת עץ הדעת גרם מיתה בעולם לא היה עונש אלא טבע, כן כתב ג"כ הגר"א באדרת אליהו ע"פ כי ביום אכלך ממנו מות תמות, וכ"כ הנפש החיים שער א' פ"ו.

ולעומת זאת מצינו ראשונים שסברו שהיה מצד עונש, וכי"ה ברש"י ויקרא ה' יז שכי' וז"ל ר' יוסי אומר לא נפשך לידע מתן שכרך של צדיקים, צא ולמד מאדם הראשון, שלא נצטוה אלא על מצות לית ועבר עליה, ראה כמה מיתות נקנסו עליו ולדורותיו. וכי איזו מדה מרובה, של טובה או של פורענות, הוי אומר מדה טובה. אם מדת פורענות המעוטה ראה כמה מיתות נקנסו לו ולדורותיו, מדה טובה המרובה, היושב לו מן הפיגולין והנתורות והמתענה ביום הכיפורים, על אחת כמה וכמה שיזכה לו ולדורותיו ולדורות דורותיו עד סוף כל הדורות. וכי"ה בשמן ששון להמ"א (בראשית ד"ה בעינן) שהקי' למה נתקלל אדה"ר מלבד המיתה, ולא אמר' קלב"ם עיי"ש, משמע שהיה בתורת עונש.

ומעתה לפי שיטה זו קי' למה לא הועילה תשובתו של אדם הראשון. ואפשר לבאר עפ"י מה שכתב ראיו' במקום אחר דבכל חטאי יש ב' ענינים חלוקים, א- גוף הקלקול והאבדון שנוצר מן העבירה, ב- על שמרד ועבר על רצון קונו ועל שניהם יענש. וכתב ליישב עפ"י זה דלכא' מצד א' המסי' כי תשובה היא מידת החסד ולא לפי שורת הדין, ומאיך יאיתא בגמ' התוהו על הראשונות ביטל מעשיו, וכתב ליישב דלפי שורת הדין התוהו על הראשונות ביטל מה שעשה ומרד בה', אבל מ"מ הפגם שנעשה בבריאה לא נעקרה, אמנם מדת הרחמים היא הנותנת שהתשובה נתנן בחסד גמור להסיר גם כל הקלקולים כלא היו.

ועוד כי ראיו' בשם השל"ה דמתחילה עלה במחשבה לברוא העולם במידת הדין, לכך הצדיקים הראויים לכך ויכולים להתקיים גם במידת הדין אצלם לא נוהגת כלל מידת הרחמים, וא"כ י"ל דלכך הועילה תשובת אדם הראשון רק בכדי להעביר המרידה בה', אבל בהיות צדיק לא היה נוהג אצלו מידת החסד, ולכך לא אהני תשובתו להעביר הקלקול מן העולם.

ועי' בספר שיחות חכמה ומוסר (להרה"ג ר' דוד קרונגלס ח"א מאמר יח' אותיות ג-ה) שכתב סברא זו לענין מה דאיתא בתענית (כא) נחום איש גם זו שהיה סומא משתי עיניו גדם משתי ידיו ... אמרו לו תלמידיו רבי וכי מאחר שצדיק גמור אתה למה עלתה לך כך אמר להם בניי אני גרמתי לעצמי שפעם א' הייתי מהלך בדרך לבית חמי והיה עמי משוי' ג' המורים א' של מאכל וא' של משתה וא' של מיני מגדים בא עני אחד ועמד לי בדרך וא"ל רבי פרנסני א"ל המתן עד שאפרוק מן החמור ולא הספקתי לפרוק מן החמור עד שיצתה נשמתו הלכתי ונפלתי על פניו ואמרת עיני שלא חסו על עיניך יסמו ידיי שלא חסו על ידיך יתגמנו רגלי שלא חסו על רגליך יתקטעו ולא נתקרה דעתי עד שאמרתי כל גופי יהא מלא שחין אמרו לו אינו לנו שראינוך בכך א"ל אי לי אם לא ראינוני בכך ע"כ.

והקי' ר' דוד קרונגלס דהרי דאי חטא בשוגג ואולי באונס דאיך יעלה על דעתו דהעני זה נמצא במצב של סף המות, ומי"מ עשה תשובה, ולמה קיבל על עצמו כל כך עונשים, וביאר עפ"י הנ"ל ח"ל אלא שמחילת החטא ע"י התשובה גם היא רק מכה מדת הרחמים, עפ"י מדת הדין אין מקום לעיקרת החטא ע"י תשובה, נחום איש גמזו הצדיק שכל חי העוה"ו שלו מדורות עפ"י מדת הדין, אינו רוצה גם ברחמי התשובה, בקשת המחילה מהקב"ה, סלח לנו אבינו כי חטאנו, זו בקשת טובה שלא עפ"י מדת הדין, בקשה כזו אינה מסדר העבודה של הצדיקים המתהלכים לפני הקב"ה במדת הדין, ועל דרך זה ביאר במשנת ר' אהרן (ח"ב עמ' קט-קלא).

DINÉ TORÁ

Comuníquese al cel. (+52) 55 3214 4312

SERVICIOS

Contrato de renta, venta, preventiva, inversión, sociedad, testamentos, Heter Iská otros.

ASESORÍA

Consultas telefónicas, citas, pregunta.

CONTACTANOS

Cel. (+52) 55 3214 4312 Email: Betdinemetumishpat@gmail.com Dirección: Moliere 128, Polanco, CDMX